

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/115/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124414550
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124414550.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Vargovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., IČO: 55 732 453, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 274,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 17C/7/2025-98 zo dňa 19.5.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v á** voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 274,98 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 274,98 Eur od 28.04.2024 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1

Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie tým, že považoval medzi stranami za nesporné, že žalobca ako prenajímateľ uzavrel s poškodeným v zastúpení splnomocneným zástupcom (čl. 35) zmluvu o prenájme vozidla č. 193/212 zo dňa 25.03.2024 (HUYNDAI - sadzba 55 eur/deň) a po ukončení doby nájmu faktúrou č. 240191 zo dňa 3.04.2024, splatnou dňa 17.04.2024 vyúčtoval prenájom náhradného vozidla v sume 549,96 eur s DPH za nájom od 25.03.2024 do 03.04.2024 (10 dní) so sadzbou 45,83 eur/deň. Zároveň dňa 03.04.2024 uzavreli (žalobca ako postupník a poškodený v zastúpení ako postupca) Zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný listom dňa 12.04.2024 oznámil ukončenie šetrenia poistnej udalosti 11.04.2024 a predložil žalobcovi výpočet poistného plnenie v sume 274,98 eur (priznaná doba zapožičania náhradného vozidla 5 dní, v ktorej je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami ako aj čas súvisiaci s prestojmi zo strany poisťovne). Z uvedeného súd ustálil, že žalovaný akceptoval dennú sadzbu nájomného 45,83 eur/deň a neakceptoval dĺžku prenájmu, t. j. za 10 dní. Uviedol, že predmetom konania v prejednávanej veci bol uplatnený nárok žalobcu vo výške 274,98 eur, ktorý spočíva v rozdieli sumy 549,96 eur uvedenej vo faktúre 240191 za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme a z poskytnutého poistného plnenia žalovaným vo výške 274,98 eur. Žalovaný spochybnil dôvodnosť dĺžky trvania nájmu nad dobu priznanú v oznámení o poistnom plnení (5 dní), ktoré podľa neho nie je možné považovať za nutné a účelné náklady v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

1.2

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 427 ods. 2, § 442 ods. 1 a 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 4 ods. 1, 2 a 4, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z.z.“).

1.3

Súd prvej inštancie sa zaoberal m vznesenou námietkou aktívnej legitimácie žalobcu s odôvodnením, že nárok na nájom náhradného vozidla z povinného zmluvného poistenia si však môže uplatniť len poškodený ako vlastník, resp. ako držiteľ poškodeného vozidla a zmluvy podpisovala neoprávnená osoba. Uviedol, že plnomocenstvo je jednostranný právny úkon adresovaný tretím osobám, ktorým sa osvedčuje existencia a rozsah oprávnenia zástupcu konať v mene a na účet zastúpeného a ktoré presne určuje hranice a spôsob konania zástupcu. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by podmienkou platnosti plnomocenstva bolo jeho preukázanie tretej osoby a právne relevantným je to, že v čase uzatvárania Zmluvy o nájme, ako i Zmluvy o postúpení pohľadávky plnomocenstvo udelené poškodeným na zastupovanie vo veciach týkajúcich sa nehody zo dňa 12.02.2024 objektívne existovalo (plnomocenstvo zo dňa 25.03.2024 čl. 35). Preto súd prvej inštancie túto námietku považoval za nedôvodnú. Konštatoval, že v danej veci uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému ide o nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení uplatniť nárok na náhradu škody vzniknutej mu v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla priamo proti poisťovateľovi, ktorý nárok na žalobcu mal prejsť z poškodeného postúpením pohľadávky, ktorú uzatvoril poškodený so žalobcom dňa 03.04.2024 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 12.02.2024 a to vo výške 549,98 eur s DPH po odpočítaní úhrad žalovaným vo výške 274,98 eur. V danom prípade ide o priamy nárok poškodeného proti poisťovateľovi na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá poistený, pričom podmienkou pre úspešné uplatnenie tohto nároku je jeho preukázanie. Zdôraznil, že účelom náhradného vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu poškodeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodlivý následok. Súd za podstatnú dobu prenájmu náhradného vozidla považuje dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zák. č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Je nepochybné, že poškodený prišiel o možnosť užívať svoje motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody. V konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť užívať vlastné motorové vozidlo riešil zapožičaním náhradného vozidla, v príčinnej súvislosti s čím mu vznikli aj náklady na nájom.

1.4

Konštatoval, že Nálezom Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.2.2023 sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Ústavný súd na podporu svojich záverov v danej veci v bode 23. nálezu uviedol: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu“. Súd prvej inštancie mal za to, že pri posudzovaní účelnosti a dôvodnosti nákladov aj z hľadiska časového rozsahu nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať si svoje motorové vozidlo. Žalobca preukázal nájomnou zmluvou, ako i faktúrou č. 240191 zo dňa 03.04.2024 nájom od 25.03.2024 do 3.04.2024 (10 dní) účtovanou sadzbou 45,83 eur/deň, tiež opravu poškodeného vozidla vyúčtovanú faktúrou č. 244240106 zo dňa 02.04.2024 spolu s prijatím zákazky na opravu zo dňa 25.03.2024 dodávateľom SECO AUTOTRANS s.r.o. k oprave poškodeného vozidla, ako i oznámením žalovaného zo dňa 03.04.2024 o poskytnutí plnenia 567,67 eur podľa faktúry za opravu. Podstatným pre posúdenie účelnosti a nevyhnutnosti nájmu náhradného vozidla je faktické obmedzenie poškodeného v dôsledku poistnej udalosti, ktoré spočíva v nemožnosti užívať svoje vlastné motorové

vozidlo, nakoľko toto sa nachádza za účelom opravy v servise. Poškodený nemá vedomosť ohľadom toho, ako dlho sa bude oprava jeho vozidla vykonávať ani o tom, aká dĺžka opravy je „primeraná“ a aká už „nepriemeraná“ a preto nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v čase kedy má ešte vozidlo v servise, lebo je na ňom vykonávaná oprava, ukončil skôr nájom náhradného vozidla, len aby vyhovel poisťovni škodcu. Poškodený bol obmedzený v možnosti užívať jeho vlastné motorové vozidlo. Jeho postavenie sa zmenilo až keď mu bolo vozidlo vydané zo servisu, preto počas celej dĺžky opravy mal poškodený nárok na nájom náhradného vozidla. Zistený skutkový stav v danej veci nemôže zvrátiť ani žalovaným predložené odborné vyjadrenie č. 2025007-49114-038/2025 vo veci posúdenia časového rozsahu opravy predmetného motorového vozidla, kedy znalec udával pravdepodobnosť vzhľadom k celkovému priebehu procesu opravy v autoopravovni (k času opravy je nutné pripočítať čas na prijatie vozidla, obhliadku vozidla, schválenie opravy poisťovňou a pod) je možné z technického hľadiska predpokladať maximálnu dĺžku opravy predmetného vozidla v úrovni 4 až 6 pracovných dní. V danej veci nie nepodstatná je okolnosť, že vlastník vozidla bol poškodený a bol obmedzený v užívaní svojho vozidla od prijatia do autorizovaného servisu dňa 25.03.2024 (pričom od 29.03.2024 do 01.04.2024 4 dni sviatok), nemohol disponovať a používať svoje motorové vozidlo počas opravy v servise t.j. v období od 25.03.2024 do 03.04.2024. Mal za to, že z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023 tiež vyplýva, že nevyhnutnosť využívania náhradného vozidla pomíne až momentom, kedy má poškodený reálne k dispozícii prevádzkyschopné opravené vozidlo, t.j. kedy je vozidlo skutočne odovzdané. Tento moment nastal dňom 03.04.2024 bez toho, aby ho poškodený mohol akýmkoľvek spôsobom skrátiť alebo predĺžiť. Súd prvej inštancie nesúhlasil s obranou žalovaného, že poškodený mal možnosť si prevziať opravené vozidlo dňom zhodným s vystavením faktúry za opravu a teda dňa 02.04.2024 aj vzhľadom k tomu, že splatnosť faktúry bola 02.05.2024. Samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžite možnosť vrátiť náhradné vozidlo. Súdu je známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Autoservis umožní poškodenému disponovať s opraveným vozidlom, keď sú nahradené náklady spojené s jeho opravou alebo je mu prostredníctvom krycieho listu zo strany poisťovne deklarovaná ich náhrada. Až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného resp. autoservisu je škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžitú možnosť vrátiť náhradné vozidlo. Škoda (t.j. aj nájom náhradného vozidla od jeho opravy do úhrady ceny opravy, resp. doručenia krycieho listu) bola pre škodcu za daných pomerov (všeobecne zaužívanej obchodnej praxe servisov) predvídateľná.

1.5

V danom prípade považoval súd prvej inštancie za relevantné, že vozidlo od 25.03.2024 do 03.04.2024 sa nachádzalo v servise bez vplyvu poškodeného, pričom prenájom bol pre poškodeného nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinil a v danom prípade poškodený ukončil prenájom náhradného vozidla dňa 03.04.2024, kedy mal vedomosť, že autoservis mu opravené vozidlo vydá. Poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej škodcom, t.j. poisťovňou žalovaného a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia. Žalobca v konaní preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Žalobca preukázal listinnými dôkazmi, že v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou poškodený užíval prenajaté motorové vozidlo od nájmu od 25.03.2024 do 03.04.2024 (10 dní) a za uvedené časové obdobie zaplatil ako nájomca prenajímateľovi sumu 549,98 eur, ktoré náklady boli vynaložené v súvislosti s tým, že nemohol užívať vlastné motorové vozidlo počas jeho opravy resp. do oznámenia poisťovne (03.04.2024), že poistnú udalosť likviduje úhradou za opravu poškodeného vozidla. Právny nástupca poškodeného (žalobca) potom na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky uplatňoval v konaní žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu) mu bol vnútený, a to škodovou udalosťou, ktorú zaviniť poisťovňa žalovanej. Je potrebné totiž prihliadnúť na to, že už samotné poškodenie motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je pre poškodeného záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom. Nebolo by preto spravodlivé, aby pri uplatňovaní nevyhnutných a

účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla bolo plnenie poisťovne poškodenému/resp. jeho právnenému nástupcovi podmienené splnením ďalších podmienok, nevyplývajúcich zo zákona. V tejto súvislosti súd poukazuje na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorou je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu, a teda čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti s dopravnou nehodou. Náhradu trov konania priznal plne úspešnému žalobcovi voči žalovanému v rozsahu 100%.

2.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zmení tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nevykonával navrhované dôkazy, a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1

Žalovaný namietal, že súd nevypočul navrhovanú svedkyňu A. B. C., pričom sa ani nevysporiadal s týmto návrhom na vykonanie dokazovania. Poškodenú žiadal vypočuť k tomu, že dotazník k škodovej udalosti vyplnil D. E., a preto žiadal vypočuť poškodenú, na pojednávaní, či náhradné vozidlo skutočne využívala ona, v ako vzťahu je k nej D. E., či v čase vykonania opravy mala prostriedky na úhradu faktúry a nech ozrejmi svoje majetkové a zárobné pomery. Žalovaný namietal aj z uvedených dôvodov nutnosť a účelnosť nájmu. Žalovaný mal za to, že pokiaľ sa s jeho návrhom súd prvej inštancie nevysporiadal, tak rozsudok je arbitráry a bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

2.2

Žalovaný uviedol, že nerozporuje rozsah škôd vzniknutých na motorovom vozidle, avšak s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov mal za neprimerané, aby oprava motorového vozidla trvala neúmerne dlhú dobu, a tým sa zvyšovali náklady na poskytovanie náhradného vozidla poškodenému. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/131/2019 ako aj na rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, sp.zn.52C/36/ 2024 zo dňa 03.10.2024 a v nich vyjadrené skutkové a právne závery. Poukázal na to, že opravné úkony boli fakturované v trvaní 5 normohodín opravárenských prác (faktúra autoservisu SECO AUTOTRANS s.r.o. č. 244240106). Aj pri zohľadnení vykonania obhliadok vozidla, je 10 dní neprimerane dlhé obdobie, v ktorom bolo vozidlo umiestnené v servise. Žalovaný mal za to, že v konaní žiadnym spôsobom neboli preukázané dôvody, ktoré by opodstatňovali uvedenú dĺžku opravy poškodeného vozidla. Z predložených dôkazov nesporne vyplynulo, že autoservis uskutočňoval opravu poškodeného vozidla neprimerane dlhú dobu. Pokiaľ servis nevie vykonať opravu vozidla vo výrobcov stanovených termínoch, či už z kapacitných alebo akýchkoľvek iných dôvodov a v súvislosti s jeho činnosťou vzniknú na jeho strane neodôvodnené prestoje, nemôže byť škoda, ktorá vznikne následne z týchto dôvodov prenesená automaticky na žalovaného. Nejde v danom prípade o príčinnú súvislosť takejto škody so škodovou udalosťou zo dňa 12.02.2024. Za takú škodu, ktorá týmto spôsobom vznikne, má zodpovedať autoservis. Žalovaný má za to, že v uvedenej otázke prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil. Bremono zodpovednosti za postup servisu nemôže byť presunutú na žalovaného, ktorý uvedenú skutočnosť nijako nevedel ovplyvniť. A to ani v prípade, ak ide o jeho „zmluvný servis“, pretože nie je v kapacitných možnostiach žalovaného sledovať dĺžku každej jednej opravy a túto priebežne voči autoservisu namietat'. Žalovaný mal za to, že dĺžka opravy bola neprimeraná. Poukázal na odborné vyjadrenie, ktoré predložil prvoinštančnému súdu, podľa ktorého oprava mala trvať 4 až 6 pracovných dní, čo podľa žalovaného predstavuje obdobie do 28.03.2024. Podľa žalovaného neboli preukázané osobitosti opravy, ktoré by odôvodňovali dĺžku opravy 10 dní. Žalovaný poukázal na Dotazník pre poškodeného k škodovej udalosti č. 9572298747 vyplynulo, že poškodené motorové vozidlo bolo pojazdné a využívané ešte zhruba 500 km. Ako vyplynulo zo Záznamu o dopravnej nehode zo dňa 12.02.2024, poškodené motorové vozidlo malo len odretý nárazník. Žalovaný mal za to, že pokiaľ bolo poškodené motorové vozidlo po škodovej udalosti plne pojazdné, nič nebránilo poškodenému a autoservisu, aby sa dohodli na takom termíne opravy, aby boli vylúčené neodôvodnené prestoje na strane autoservisu.

2.3

Ďalej poukázal na to, že po ukončení opravy dňa 02.04.2024, nemal byť priznaný deň 03.04.2025. Je to práve právny predchodca žalobcu, ktorý je v zmluvnom vzťahu s autoservisom, ktorého predmetom je oprava motorového vozidla. To, že žalovaný hradí náklady za opravu priamo na účet autoservisu, je na prospech poškodeného, ale takáto povinnosť žalovanému nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Poukázal na právne závery rozhodnutia Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.06.2024, sp.zn. 8Co/46/2024 a sp.zn. 8Co/136/2024 zo dňa 26.11.2024. Žalovaný vyjadril právny názor, že pokiaľ poškodený využije inštitút krycieho listu, nemôže mať táto okolnosť vplyv na výšku škody, ktorú má žalovaný z titulu povinného zmluvného poistenia zaplatiť za nájom náhradného vozidla. Žalovanému možno ukladať povinnosti len v súlade so zákonom a nie odkazom na obchodnú prax. Žalovaný záverom namietal, že súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s otázkou účelnosti nájmu náhradného vozidla. Dotazník vyplnil pán E. pod svojím menom, pričom z neho vyplýva, že poškodená je vlastníkom viacerých vozidiel, pričom dôvod bol uvedený všeobecne, že ich využívajú iní členovia rodiny. Žalovaný mal za to, že aj v predmetnom konaní žalobca netvrdil a nepreukázal, či poškodená pred predmetnou škodovou udalosťou využívala svoje motorové vozidlo pravidelne, na aké účely ho používala, či bola na prepravu ním objektívne odkázaná. Navyše poškodená mala byť vlastníčkou aj iného motorového vozidla, resp. vozidiel. V konaní nebolo preukázané, žeby ich poškodená nemohla využívať. Rovnako tak ostalo v konaní sporné, či náhradné motorové vozidlo využívala skutočne poškodená.

3.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalobca nesúhlasil, že by vozidlo mal používať pán E.. Ďalej označil obranu žalovaného ako účelovú. Poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov riešiace uvedenú otázku. Namietal, že odborné vyjadrenie, ktoré do konania predložil žalovaný bolo vypracované len na základe podkladov, ktoré znalci poskytli žalovaný. Znalec si pri vypracovávaní podkladov nevyžiadal od servisu správu o priebehu opravy, informácie ohľadom pracovnej vyťaženia, ohľadom vyťaženia pracovných nástrojov, ohľadom vyťaženia pracovníkov autoservisu. Pričom 6 pracovných dní zodpovedá v rozhodnom čase 10 kalendárnym dňom. Mal za to, že odborné vyjadrenie nezohľadňuje individuálne skutkové okolnosti opravy, pričom predložené odborné vyjadrenie preukazuje len primeranú dobu opravy. Pokiaľ teda žalovaný uvádza, že žalobca nepreukázal žiadne konkrétne osobitosti opravy, ktoré by mali predĺžiť opravu na 10 dní. Ako sme už vyššie uviedli, dĺžka opravy bola v danom prípade v súlade s dĺžkou opravy z technického hľadiska tak, ako ju určil znalec v žalovaným predloženom odbornom vyjadrení. Z uvedeného dôvodu žalobca považoval všetky námietky žalovaného ohľadom toho, že dĺžka opravy mala byť neprimerane dlhá za nedôvodné, nepreukázané a nerelevantné. Jeho vlastné tvrdenia boli vyvrátené ním predloženým odborným vyjadrením. Pokiaľ by aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou, na účely krytia nahodilých udalostí, nemožno podľa mienky žalovaného spravodlivo žiadať, aby táto bola použitá poškodeným práve na (hoc dočasné) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom.

4.

Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu písomne nevyjadril.

5.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

6.

Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaniami napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto na obsah odôvodnenia obsiahnutého v rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

7.

Žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nebol vysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len nehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení

napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp.zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

8.

Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17. marca 2016). V danom prípade okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré precízne vysvetlil. Z pohľadu logiky argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a jeho arbitrárnosti preto nemohla obstáť, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

9.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalovaný konkrétne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, že aktívna legitímácia žalobcu je v tomto prípade daná.

10.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Aktívna legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takejto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený ako postupca na žalobcu ako postupníka postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.04.2024 za odplatu svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému vo výške 549,96 eur z titulu poistného plnenia, ktorá odplata zodpovedá sume 549.96 eur z titulu faktúry č. 240191. V zmysle zmluvy sa vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo), podpisom zmluvy započítali, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa

len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Započítanie pohľadávok sa považuje za legálny spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie.

11.

V danej spojitosti odvolací súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Žiline vo veci sp.zn. 10Co/7/2021, s ktorým sa plne stotožňuje a podľa ktorého, cit.: „Žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 14.8.2018 (č.l. 10 spisu) „rozfázovať“ a následne rozborom (aj to pomerne účelovým) jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva, čo je zrejme i z výslovných vyjadrení jej strán, však tvorí jeden celok upravujúci ich navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci tejto jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viacero relatívne samostatných zmlúv. Krajský súd konštatuje, že v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu (v danom momente) 1.127,50 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktačných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešponovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejme, že aktívna legitímácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná“.

12.

Pokiaľ žalovaný namietal nevypočutie poškodenej napriek jeho návrhu a skutočnosť, že súd prvej inštancie sa s uvedenou skutočnosťou nevysporiadal, tak odvolací súd má za to, že výsluch poškodenej by nezmenil zistený skutkový stav. Z obsahu predložených listín je zrejme, že pán E. konal na základe riadnej plnej moci, čo zákony umožňujú. Z obsahu Dotazníka poškodeného aj správy o nehody jasne plynie vzťah pána E. k poškodenej – je jej zaťom, keď svedkom bola B. E. C.. Súd prvej inštancie evidentne neposúdil návrh na výsluch svedka ako potrebný dôkaz, a preto ho nevykonal. Súčasne s ohľadom na postup žalovaného, by ho ani vykonať nemohol. Odvolací súd konštatuje, že podľa aktuálnej právnej úpravy, ak sporová strana navrhne výsluch svedka, je povinná ho aj zabezpečiť na súdne pojednávanie. Predvolanie súdom prichádza do úvahy len v prípade, ak strana sporu nie je schopná účasť svedka zabezpečiť sama. Odvolací súd uvádza, že žalovaná svedka navrhla pôvodne vypočuť k otázke užívania vozidla v podaní zo dňa 24.02.2025, pričom však nežiadala predvolať svedka súdom. Predvolanie na termín pojednávania prevzala žalovaná dňa 03.04.2025 (viď č.l.56), riadnu žiadosť o predvolanie doručila súdu prvej inštancie (po písomnom doplnení emailu zo dňa 30.04.2025 – streda, nasledujúci deň bol štátny sviatok) dňa 06.05.2025 (utorok), pričom pojednávanie sa konalo dňa 19.05.2025 (o 13 dní vrátane dvoch víkendov a štátneho sviatku dňa 08.05.2025). V tak krátkom čase je nemožné zabezpečiť súdom predvolanie na výsluch s ohľadom na fungovanie pošty a systému doručovania. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa pokúsil svedka zabezpečiť (mal adresu, email, telefónny kontakt). Nepredložil písomnú výzvu pre svedka, ani iným spôsobom nešpecifikoval, prečo svedka nevie zabezpečiť. Uviedol len holé tvrdenie. Všetky uvedené skutočnosti reálne bránili vykonať výsluch svedka súdom prvej inštancie, a to len z dôvodov na strane žalovaného, ktorý sa pojednávania ani nezúčastnil, pričom svedkovi by mal otázky klásť primárne ten, kto ho navrhol. Postup žalovaného bol v rozpore so zásadou uvedenou v článku 17 CSP, a teda nebol hospodárny a súčasne ani nebol vykonaný včas s ohľadom na §153 CSP. Odhliadnuc od uvedeného, má odvolací súd za to, že výsluch nebol potrebný s ohľadom na všetky predložené doklady a argumentáciu sporových strán. Je potrebné si uvedomiť, že správa o nehode aj dotazník žalovaného boli pravdivo vyplnené, čo je zrejme, že sa ich vyplňateľ nepokúsil zatajiť informácie, ale všetko podstatné a potrebné uviedol. Jasne bolo uvedené, že to nie je jediné vozidlo, pričom ostatné vozidlá užívajú ostatní členovia rodiny. Otázky na svedka o tom, či mal prostriedky na úhradu, resp. aké sú jeho majetkové a zárobkové pomery odvolací súd považuje za irelevantné a nesúvisiace s vecou, hraničiace s šikanou. Nebola povinnosť poškodenej hradiť opravu servisu, keď vozidlo odovzdala zmluvnému servisu žalovaného a z obsahu Zákazkového listu jasne plynie, že plniť bude žalovaný (viď č.l. 9). Ďalej odvolací súd má za to, že žalovaný ak mal pochybnosti, mohol poškodenú, prípadne jej splnomocneného zástupcu kedykoľvek

písomne kontaktovať, aby mu zodpovedali doplňujúce otázky tak, aby mal všetky informácie potrebné z jeho pohľadu. Žiadny takýto postup (úkon) však žalovaný nerealizoval, pričom žiadal tesne pred súdnym pojednávaním, aby to čo nevykonal sám, konal za neho súd. Sporové konanie je o procesnej aktivite, pričom sporové strany zodpovedajú za výsledok svojho postupu. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že výsluch poškodenej by nepriniesol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť výsledok súdneho sporu, pričom by viedli len k navýšeniu trov konania a jeho predĺženiu, čo je príkonom rozpore so základnými zásadami CSP.

13.

Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu náhradného vozidla odvolací súd uvádza, že táto problematika je bližšie upravená Nálezom Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.2.2023, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Ústavný súd na podporu svojich záverov v danej veci v bode 23. nálezu uviedol: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.“

14.

Dôkazné bremeno preukázania žalovaným tvrdenej neúčelnosti nájmného v rozsahu vyplývajúcom zo žalobcom predložených dôkazov bolo na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že doba nájmu bola primeraná aj trvala od 25.03.2024 do 03.04.2025, nakoľko do tohto obdobia je potrebné započítať aj obdobie veľkonočných sviatkov (od 29.03.2024 – Veľký piatok do 01.04.2024 – Veľkonočný pondelok – t.j. 4 kalendárne dni), ktoré sú dni pracovného voľna. Zo zákazkového listu jasne plynie, že vozidlo malo byť hotové 28.03.2024, čo sa však nestalo. Uvedená skutočnosť však nemôže ísť na ťarchu poškodenej, ktorá nemôže ovplyvniť chod autoservisu. Ak žalovaný, ktorí zamestnáva minimálne stovky zamestnancov, tvrdí, že poškodená je ten subjekt, ktorý má páky na autoservis, pričom samotná žalovaná nie, tak takéto tvrdenia nemôžu obstáť. Rovnako tak tvrdenia, že poškodená má tlačiť na autoservis a riešiť systém jeho fungovania. Odvolací súd k predloženému odbornému vyjadreniu konštatuje, že doba opravy trvala 5 pracovných dní (25.03.2024, 26.03.2024, 27.03.2024, 28.03.2024 a 02.04.2025), pričom poškodenej bolo umožnené prevzatie vozidla 03.04.2024, po doručení oznámenia žalovaného autoservisu, že škodu uhradí. Z uvedeného možno jednoznačne uzavrieť (tak ako to urobil súd prvej inštancie), že doba opravy bola primeraná aj s ohľadom na predložené odborné vyjadrenie. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný si nemôže zamieňať kalendárne dni s pracovnými. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo v možnostiach poškodenej, aby prinútila autoservis vozidlo opraviť do 28.03.2024, hoc pri odovzdávaní vozidla dňa 25.03.2024 to podľa informácie zo zákazkového listu predpokladala. Odvolací súd konštatuje, že autoservis je/bol zmluvným servisom žalovaného. Odvolací súd dopĺňa, že je nesporné, že pri každej oprave automobilu sú určité špecifiká, prinajmenšom nie je možné žiadať od autoservisu, aby mal k dispozícii na sklade náhradné diely na všetky motorové vozidlá, ktoré má opravovať a nemožno paušálne a všeobecne podľa typu vozidla a zaznamenaného poškodenia určiť dĺžku opravy vozidla, ktorá by bola primeraná. Je potrebné vziať do úvahy a to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať,

t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 25.3.2024 do 03.04.2023. Navyše nebolo preukázané, že dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti predĺžil poškodený svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou, práve naopak poškodený náklady na nájom vozidla nenavýšoval. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vyplynulo, že motorové vozidlo poškodeného bolo v servise od 25.03.2024 do 03.04.2024. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a škodou bola prerušená, a preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady – nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. V rámci účelnosti nájmu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že dobu nájmu počas opravy poškodeného motorového vozidla žalobca predloženými a okresným súdom vykonanými dôkazmi preukázal ako účelnú a nevyhnutnú, ktorá zodpovedala druhu opravy. Ak túto dĺžku doby opravy, počas ktorej bol zabezpečený nájom náhradného motorového vozidla, chcel žalovaný spochybníť, t.j., že k rozsahu poškodenia motorového vozidla poistnou udalosťou a rozsahu vykonávanej opravy táto mala trvať kratšie, a tým následne kratšie aj doba nájmu, čo malo dopadnúť aj na výšku nároku žalobcu, tak bol to žalovaný, ktorý bol povinný tieto tvrdenia a námietky v konaní pred súdom prvej inštancie preukázať. Odvolací súd v tejto veci však poukazuje na najnovší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 291/2025-56 zo dňa 06.08.2025, ktorý podrobne rozoberá obdobnú skutkovú situáciu (vo vzťahu k posúdeniu odborných vyjadrení o dĺžke opravy), a ktorý odborným vyjadreniam neprikladá váhu ako žalovaný.

15.

Nad rámec potrebného odôvodnenia, odvolací súd uvádza, že jeho závery nachádzajú

v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve, ako je prezumované v § 151 Občianskeho zákonníka. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu, a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v sporoch tohto typu snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktáčného procesu s určitým obsahom. Ďalej odvolací súd k označeným rozhodnutiam krajských súdov konštatuje, že nie je viazaný ich právnym názorom, pričom v obdobných prípadoch postupuje v súlade s názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí s prihliadnutím na najnovšiu judikatúru, tak ako to je už pri označenom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 291/2025-56 zo dňa 06.08.2025.

16.

Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn.

II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvoláciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17.

Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchytil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil

18.

Na základe vyššie uvedeného vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalovaného ako neopodstatnené a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

19.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).